

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 3.

Ljubljana, dne 1. marcija 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

4. Kako potrebna je skrbna priprava za prvo sv. obhajilo.

Zakaj so se tako skrbno pripravljali na prvo sv. obhajilo otroci, o katerih si bral v zadnji številki „Angeljčka?“ Zakaj so tako obžalovali grehe, premagovali napake in pridobivali si lepe čednosti?

Kadar vemo, da pride imeniten gospod v našo hišo, pripravimo sobe za dostojen vsprejem odličnega gosta. Kadar pride cesar v kako mesto, se ozaljšajo hiše in ulice. Ljubi otrok! Ali ni tudi tvoja dolžnost, da očistiš in ozaljšaš svoje srce, predno pride k tebi Bog sam.

Ob svojem rojstvu je moral Jezus Kristus biti v hlevčku pri brezumni živini, ker Marija in Jožef zanj nista mogla dobiti v Betlehemu boljšega prostora. S tem se mu je precej zgodila velika nečast. Neizmerno večja

nečast pa bi bila za ljubega Zveličarja, ko bi si upal kateri otrok, ki ima smrtni greh, prejeti Jezusa v svoje srce. Angelj varuh naj ga varuje te največje nesreče — ne vrednega obhajila.

Kakor bi pa imenitnemu gostu ne bilo vseč stanovanje, ki sicer ni umazano, pa je tudi brez vse lepote, tako bi Zveličarju ne naredil veselja otrok, ki bi sicer ne imel smrtnega greha, pa tudi lepih čednostij ne, ki bi ne bil rad pokoren, ne pobožen itd. Kolikor bolj se otrok pripravi za prvo sv. obhajilo, kolikor bolj čisto ima srce in kolikor bolj okrašeno z lepimi čednostimi, toliko več milostij in nebeških dobrot prejme od Jezusa. Neizmerna škoda bi bila za otroka, ki bi se lahko dobro pripravil za sveto obhajilo, pa bi bil mlačen in zanikaren in bi potem ne prejel milostij. Tako mlačno sv. obhajilo pa je posebno škodljivo in nevarno zaradi tega, ker so pri otroku, ki prvo sveto obhajilo tako prejme, tudi druga obhajila mrzla in mlačna. Zato mora biti tvoja prva skrb, da se vredno pripraviš za prvo sv. obhajilo, da dobiš prav velike milostij. Nebeška radost, ki jo boš občutil pri prvem sv. obhajilu, te bo priganjala, večkrat vredno zavžiti to nebeško jed. Pogostno sv. obhajilo ti bode dalo moč, da boš nedolžno in čisto preživel mlada leta. „Človek pa ne zapusti pota svoje mladosti, tudi ako postane star“, pravi sveto pismo. Ako boš sveto živel v mladosti, podpirala te bode božja milost tudi pozneje, da boš ostal vedno zvest Bogu. „Kdor pa je do konca stanoviten, bo zveličan.“ — **Sv. Alojzij** se je dobro pripravil za prvo sveto obhajilo. Ta priprava je bila podlaga njegovemu svetemu življenju. **Malvino d' Connor** je Mati božja spremila v večnost. Pač si ne moremo misliti večjega in lepšega plačila za vredno pripravo za prvo sv. obhajilo.

Zato, ljubi otrok, tudi ti zatiraj svoje napačne, na katere so te morda opozorili stariši, in vadi se v lepih čednostih, da bo tvoje srce dopadljivo stanovanje Zveličarju. Kako boš to prav lahko storil, povedal ti bode pozneje „Angeljček“. Danes pa poslušaj moje trojno naročilo: Ako hočeš dobiti od Boga veliko milostij pri prvem sv. obhajilu, obiskuj

ves čas, ko se pripravljaš za najlepši dan svojega življenja, vsaki dan Jezusa v sv. zakramentu, uči se pridno katekizma in, ako ti stariši, gosp. učitelj ali gosp. katehet določijo za ta čas posebni dnevnired, izpolnjuj ga prav natančno.

6. Obiskovanje sv. Rešnjega Telesa.

Morda si misliš, ljubi otrok: Ali bo Jezus hotel k meni priti, ker sem ga dosedaj tolikokrat razžalil? Ali smem prositi Jezusa, da pride k meni, ker v mojem srcu ni lepih čednostij? Ne boj se tega! Ko je bil Zveličar na zemlji, rekel je apostolom: „Pustite otročiče in nikar jim ne branite k meni, zakaj takih je nebeško kraljestvo.“ Tudi tebe kliče Jezus k sebi; blagoslovil te bode in ti bo pomagal, dobro se pripraviti za sveto obhajilo.

Kje pa najdeš ljubega Zveličarja?

Kakor je Modrim iz jutrove dežele zvezda pokazala kraj, kjer je bilo nebeško Dete, tako kaže tudi večna luč pred tabrnakljem Jezusa Kristusa, ki je ondi pričujoč v sveti hostiji. Veseli se vsacega človeka, ki pride, da ga počasti, veseli se pa še prav posebno nedolžnega otroka. V tabrnaklju je tisti usmiljeni Jezus, ki je izkazoval tolike dobrote, ko je bil na zemlji. Tukaj je tisti Jezus, ki je dajal slepim, da so videli, in gluhim, da so slišali, ki je ozdravljaval bolnike in mrtve obujal k življenju. V tabrnaklju je pripravljen nam dati vseh potrebnih milostij. Zato so pobožni otroci in pobožni verniki vselej radi prihajali k njemu.

1. Neki župnik na Solnograškem so molili v cerkvi svoje molitve. Kar pride pri stranskih vratih *osemeten deček* in gre, ne da bi opazil gospoda župnika, pred oltar, kjer je bilo sv. Rešnje Telo, in prav goreče moli. Ker so gospod župnik mej tem dokončali molitve, vprašali so dečka, ko je prišel iz cerkve, česa je v molitvi prosil. „Po zdravila grem za bolnega očeta“, odgovori otrok, in sem stopil v cerkev ter prosil Jezusa Kristusa, da bi zdravila pomagala.“

Posnemaj zgled tega otroka in tudi ti rad hodi k svojemu Zveličarju, prosit ga dobrot in milostij!

2. Ker je Jezus vedno pričujoč v zakramentu sve-tega Rešnjega Telesa, pobožne osebe dolgo časa molijo pred tabrnakljem. Uprašali so nekdanj *gorečo redov-nico*, kako da more toliko ur ostati pred sv. Rešnjim Telesom, kaj da moli in premišljuje? Odgovorila je: „Celo večnost bi ostala pred sv. Rešnjim Telesom. — Kaj delam tukaj? Ali ni tu pričujoč moj Bog in Gospod? Častim in molim ga. Kdo pač zasluži večjo čast? Zahvaljujem se mu za vse dobrote. Kdo je pač večji dobitnik kot on? Prosim ga. In kdo mi more podeliti več milostij? Posebno pa ga prosim od-puščenja za svoje grehe in zanikernosti.“ — Vse to lahko tudi ti storiš, moj otrok.

3. Posebno zelo je hrepenela biti blizu Jezusa Kristusa zveličana *Marija „Angeljska“*. Nekdanj je bila v cerkvi, ko je šlo veliko ljudij k sv. obhajilu. Ni ji bilo dovolj, da je smela Jezusa samo moliti v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, ampak srčno je hrepenela, združiti se z njim v sv. obhajilu. Ker pa ni še imela dovoljenja iti k mizi Gospodovi, je jokala in žalovala. S takimi čutili je šla k bližnji spovednici. Ker ni vedela, kaj bi povedala, je začela zelo jokati. Spovednik jo vprašajo, zakaj joka. Ona pové, da bi rada šla k sv. obhajilu, pa še ne smé. Spovednik ji rečejo: „Le obujaj tako srčno hrepenenje po Jezusu in misli si, da tudi tebe obhajajo, ko delé drugim sv. obhajilo, in obljubim ti, da bo Gospod duhovno prišel v tvoje srce.“ Marija je storila tako; bila je polna tolažbe in veselja, da ni želela ničesar več. Ves dopoldan je ostala zamaknjena v Boga, ne da bi kaj mislila na dom ali na svet.

Toliko časa ti otrok ne moreš ostati pred tabrnakljem. Vsaki dan greš pa lahko v cerkev, počastiš Jezusa v sv. zakramentu, prosiš ga, da bi se dobro pripravil za prvo sv. obhajilo, in obudiš srčno hrepenenje, da pride duhovno v tvoje srce.

Ko bi bil ti živel v onem času, ko je Zveličar hodil po judovski deželi, učil in čudeže delal, šel bi

bil rad k njemu, poslušal njegove nauke in prosil milosti. Ravno tisti Jezus je v sv. zakramentu. Ko ga boš obiskal, čutil boš, kaj ti govori na srce. Grehi in napake se ti bodo jele studiti, hrepenel boš srce odičiti z lepimi čednostimi in prejemal boš božji blagoslov.

Al. Stroj.

Zimski spomini.

(Nabral Angelar Zdénčan.)

(Konec.)

III.

Domače zajce poznate izvestno vsi, zato vam jih ne bom popisoval. Imel sem jih rad in mnogo nekdam in še sedaj se mi včasih stoži po tistih urah, ko sem imel lastno — živino. Povedal vam bom, kako sem jim hlevce zidal. „Kaj pa ima to skupnega z tvojimi zimskimi spomini, saj ga nisi menda zidal po zimi“, čujem ugovarjati svoje nestrpne bralce. Res ga nisem zidal po zimi, a majhno potrpite, pa boste videli, da imam prav.

Imel sem lepo število zajčkov. Nekateri so bili beli z rudečimi očmi, drugi sivi, pisani, črni, rujavi. In pa kako so se množili, množili! Skoro slednji teden jih je bilo nekaj več. Prodajal sem jih, doma je marsikak romal na mizo, pa sem jih imel le vedno še nad dvajset. Lahko sem bil ponosen, saj toliko glav nima vsak kmet živine, jaz sem je pa imel, dasi sem bil paglavec desetih let.

Prosto so hodili po živinskem hlevu in pojedali ostanke živini, pa tudi jaz sem jim prinesel mnogokrat detelje, korenja in drugih tacih zajčjih slaščic. Vode sem jim pa nosil v majhno leseno koritce. Dobro se jim je godilo, dobro; saj sem pa tudi lepo skrbel za svoje blago. Luknje za svoje mladiče so delali pod zemljo v zid in sicer tako globoko, da ni mogel nihče z roko doseči do kraja. To je pa jezilo moje stariše,

ker so škodo delali v zid in spodkopavali. In nekaj je bilo resnice, saj sem samo jaz vedel za kakih dvanajst lukenj, pa jih je bilo še več. Odločno mi torej rekó, naj prodam zajčke, sicer jih bodo pobili.

Ta sklep je bil trd zame, a bil je odločen, in treba je bilo nekaj ukreniti, karkoli že.

S tisto mislijo, da bi zajce prodal, se nisem hotel nikakor sprijazniti: torej sem premišljal, kako bi jih spravil pod lastno streho.

Da, pod lastno streho jih hočem dati, to je bil moj trdni sklep: hlevce jim hočem zidati. Pa precejkrat je solnce zatonilo poprej, predno je bil uresničen moj sklep. Bilo je treba kamenja nanositi. Dobiti ga pri nas ni težko, saj pravijo, da je pri nas tisti kraj, kjer kamenje po dnevi in po noči raste in še plodovito raste. Mavto sem naredil iz ilovice, peska in apna.

Prostor sem določil na podnožju naše senožeti koncem našega vrta. Smijali so se mi domači, češ, da ne bom ničesar naredil, pa branili mi le niso, saj škode nisem druge naredil, kakor kar sem apna vzel, pa dobro, da niso vedeli za toliko, kolikor sem ga v resnici porabil.

Potem sem pa začel zidati hlevce, in pomagal mi je pri delu sosedov Janko. Temelj sva najprej skopala tako v hrib, da bi pol hlevca bilo v zemlji, pol pa nad zemljo; potem naj bi kopali zajci v zemljo, kolikor bi hoteli. Ko bi imel takrat meter ali pa, ko bi razumel mero, bi vam lahko povedal širjavo in dolžino, tako pa ne morem. Pa sem po mnogih dneh, pozno jeseni že res srečno dozidal. Kako sem bil ponosen, kaj menite; moji domači pa poparjeni, ker so mi prorokovali skazo. Sicer res ni bila tako lepa zidava kakor kakega Michelangela, pa meni se je še lepša zdela, nego je bila v resnici.

Slovesen dan je bil zame, ko sem premestil svojo živino iz hleva v svoje poslopje. Moj hlevce je imel okrogla vratica in dvoje lin. Lesene strehe res ni imel, a nanosil sem toliko slame in stelje, da ni bilo moči premočiti. Vse zajce sem znesel, samo tiste sem pustil, ki so imele mlade. Čez dva dni zatem je pa sneg zapal. Kako hvaležen sem bil Bogu, da me je toliko časa počakal, dokler nisem izgotovil.

Odslej sem bil najraje pri zajčkih, če le ni bilo preveč mraz. Nosil sem jim vsaki dan trikrat jesti: korenja, suhe mrve, nekaj krompirja ali pa repe in jedenkrat na dan piti. Čez deset dnij potem sem pa vse prenesel iz hleva.

Moji zajčki so se čisto udomačili v novem hlevu. Začeli so luknje delati, in mladiči so se množili. Da jim ni bilo mraz, nanesel sem krog in krog stelje in zamašil obe linici po noči.

Tako sem imel tri mesece svojo živinico. Meseca svečana pa je tisto leto bilo nenavadno gorko. Da bi sveži zrak dobili zajčki, sem odmašil nekega popoldne lino. Zvečer sem jo mislil zamašiti.

Proti večeru je pa teta k nam prišla in nje sem se najbolj razveselil vselej: imela je marsikaj, kar je bilo potlej moje. Pozabil sem torej na svoje drage zajčke.

Drugi dan pa — o groza — vsi zajci so ležali mrtvi po hlevu. Ponoči je mačka prišla in vse podavila. O, da bi jaz vedel, čegava je bila, nikdar bi ne bila živa ostala. Žaloval sem po ljubih mi zajčkih, a sklenil tudi, da jih ne bom odslej več redil za mačko. Od tistega časa pa nisem več imel zajcev. Prihodnjo jesen sem itak šel v šolo in vsa moja mladostna poezija se je razgubila. Hlevcec pa še sedaj stoji, imajo ga za terilno peč, da na njem lan suše: torej je vendar nekaj koristil. No, sedaj veste, zakaj sem uvrstil ta popis med zimske spomine? Menim, da veste.

Ž e l j a.

Oblaček bil bi rad nebá,
Da gledal v lice bi zemlje
In dežek, ki ji cvetje dá,
Rosíl na dole in vrhe.

Obraz bi zemlji vedno cvel
Prepoln vijolic, zvončkov, rož,
Zato bi mene rad imel
Otrok in stavec vsak in mož.

Pot daleč bi me vodil moj,
Zrl tuje mesto, tujo vas
In sliko nosil bi s seboj:
Domače zemlje živi kras!

Postal pod nebom bi, glasno
Zaklical, kot ne morem zdaj:
O, glejte verno sliko to,
Ki kaže moj vam rodni kraj!

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

8. „Tavžentroža“.

Poznate tavžentrožo? — „Seveda, kajpada!“ mi doni od vseh strani. No, je že lepo, da jo poznate, a tega pa nihče ne vé, odkod ima svoje ime?

Ker vidim, da vsi molčite, moram pa jaz nadaljevati, ker sem že začel. To je bilo tako-le:

Nakdaj je bilo, da je neki bogatin hudo zbolel. Legenda nam ne pove, kakšna bolezen je bila, a gotovo je bila huda, ker so že vsi zdravniki obupali nad njegovim ozdravljenjem. Pa kjer je največja sila, tam je Božja pomoč najbolj mila. To je mislil tudi bolnik in je molil noč in dan, da bi ga Bog ozdravil.

Ko je tako goreče molil, zasveti se njegova spalnica, in krilati angelj v snegobelem oblačilu stoji pred njim. V roki je držal cvetlico, ki je dobila pozneje ime tavžentroža. In angelj Božji začne:

„Čul je Bog tvojo molitev in tvojo obljubo, da boš dal tisoč goldinarjev ubogim, ako ozdraviš. Rabi torej to cvetlico, katero ti prinašam in katera je doslej bila povsod zaničevana, a je vredna tisoč goldinarjev zaradi svoje zdravilne moči, katero ji je dal vsedobri Bog v blagor bednemu človeštvu. O, ne zabi svoje obljube.“

In angetj je izginil. Bolnik pa je ubogal angelja, in pridno rabil tavžentrožo. Pa je tudi kmalu ozdravel, in dal revežem, kar je obljubil.

V spomin na to ozdravljenje, pa nosi poslej ta cvetlica to dragoceno ime. Pa je tudi zasluži. Le radi jo nabirajte, bo po zimi prav prišla.

Oj, ti prilizjenka, ti!

Moji prvi učitelji.

(Piše Fr. Žužek.)

I.

D e d e k.

Komaj sem se prav zavedal, že mi je vzel ljubi Bog skrbnega očeta. Dobro se še spominjam, kak jok je bil takrat v hiši. Moja dobra mama so silno žalovali ob tem hudem udarcu in mi otroci smo pretakali ž njimi solze. Le jeden nas je tolažil, naš dobri stari oče ali dedek, kakor mu pravite morda vi, moji mali prijateljčki. Ljubega dedka sem se oklenil v tistem času tudi jaz, še majhen otročiček.

Ce imate še, ljubi znančki, dobrega starega očeta, potem lahko veste, kako dobrega rednika in učenika sem imel jaz. Toda nikar ne mislite, da je bil moj dedek tako navadno dober, kakor so sploh stari ljudje. Le malo potrpite, kmalu boste spoznali mojega prvega učitelja, mojega dedka, ter mi pritrdili, da je bil res prav dober namestnik mojega ljubega očeta. Še prav dobro se ga spominjam, kakšen je bil. Vendar vam ne bom opisoval njegove postave. Zunanost pač ni prva stvar pri človeku, dobro in pošteno srce stori človeka priljubljenega Bogu in ljudem. In moj dedek je bil gotovo vseč vsem, ki so ga poznali. Slabosti ali napaake nisem opazil pri njem nobene. Kadar sem videl sosedovega starega očeta — ljudje so ga imenovali Matjakov Matevžek — vselej je imel tisto malo pipico v zobeh. Moj dedek pa je bil hud nasprotnik tistega dima, ki se spušča iz ust. „To ni lepo in zdravo, če človek živi vedno v hudem dimu“, pripomnil je večkrat. Meni se je sicer včasih obudila želja videti dedka s pipico v ustih, toda ni šlo pa ni šlo. Še nekaj moram pripomniti, česar tudi nisem opazil pri svojem prvem učitelju. V naši vasi je več tacih hiš, v katerih se zbirajo vaški možje, da malo pokramljajo o tistih dobrih, starih časih. Pri teh zborovanjih si privoščijo možje kozarček pijače. V take družbe ni nikoli hodil moj

dedek. „Za nas je voda in pa mleko“, je rad rekel, ko ga je kdo vabil v gostilno.

Pa kaj bi našteval, kakšnih navad in razvad ni imel moj dedek. Povedal vam bom rajše, kakšen je bil za me.

Komaj se je zjutraj oglašil zvon, že je klečal dedek pri peči ter molil. Če mu je kdo očital, da prezgodaj vstaja, precej je dobil odgovor: „E, če žival rada zgodaj vstaja, zakaj bi pa človek lenaril; saj smo vendar vstvarjeni za molitev in delo.“ In delo je prišlo precej na vrsto, ko je bila končana molitev. Pa kakšno delo? Najprvo je mene poklical. Težko sem vstajal tako zgodaj in večkrat je slišala naša družina znani klic: „Francek, Francek, vstani; jutranja ura — zlata ura; zgodaj spat — zgodaj vstat!“ Jutranji nauk dedkov me je spravil s postelje. Ko sem opravil svojo navadno jutranjo molitvico, priplazil sem se k dedku. Nato je bil zajutrek, potem se je začelo pa delo.

Po zimi je dedek pletel košarice, jerbaščke in pehare. Tudi jaz sem se učil tega rokodelstva poleg dedkovega stola. Belil sem vrbove šibice za košarice in ravnal vitre in slamo za pehare. Plesti pa nisem posebno znal. Gotovo sem večkrat kaj pokvaril, kar pa dedku ni bilo všeč. Zato me je poklical prav tik sebe in začela se je zame vsakdanja domača šola. Tam pri stolu stoječ sem moral moliti vse molitvice, kar sem jih znal. No, to je že še šlo. Toda tisti težki računi; ti so mi delali pa preglavico. Kako rad bi se bil umaknil poštevnanju, pa si nisem upal. Pri takem podučevanju sem stopil večkrat na prste, da bi bil videl skozi okno, če se že kdo drsa na sosedovi mlaki. Ko pa je dedek to opazil, pogledal me je pod noge, če sem obut. „Usnje je letos tako drago“, slišal sem potem večkrat tožiti tam na stolu. Drsat se toraj nisem smel, če prav sem imel za to umetnijo veliko veselja. Neko drugo razvedrilo pa mi je dedek privoščil, kar vam tudi povem.

Ko je zapadel sneg, začeli so letati okoli naše hiše razni ptički: senice, strnadki, ščinkovčki in drugi. Te uboge živalice so se oprijemale oken in trkale na šipe. Dedek je to precej opazil in me opomnil: „Ali ne slišiš,

kako prosi seničica: za me nič — za me nič?“ Meni so se smilile drobne živalice, zato sem vzel krušnih drobtinic ter sem je potrosil na pribito deščico pri oknu. Tudi pri tem krmljenju sem se učil. Dedek mi je namreč pravil, kako neusmiljeno je loviti te živalice. „Bog je ptičke ustvaril, da nam koristijo in nas razveseljujejo v prostosti; kdor lovi te živalice, kaže neusmiljeno srce!“ Tak nauk sem slišal pogosto tam pri stolu. Zato so mi pa izginile želje za vselej po ptičjem lovu. Vesel sem bil že, ko sem videl celo tropo seničic in strnadkov pri oknu, in rad sem poslušal tisti glasni in veseli: „Čink, čink, — bo že, bo že!“

Tako sem se učil in veselil pri dedku po zimi, po letu pa je bilo drugače.

Naš preklicani petelin je menda po letu prvi zjutraj zapel. Zato je pa moj dedek tako zgodaj vstajal, da ni nikoli zaležal solnčnega vshoda. Moral sem toraj tudi jaz zgodaj vstajati, če ne, pa je dedek že klical: „Francek, jutranja ura — zlata ura!“

V tem gorkem letnem času je bila moja šola največ zunaj. Dedek je klepal kose, sekal drva in opravljal živino. Njegov pomočnik sem bil pa jaz: držal sem mu pri klepanju koso, v malem košku sem donašal stelo in klajo živini. Včasih sva šla pa z dedkom tudi pogledat za pastirjem. Tam na paši smo zakurili in požigali mah in trnje. Kuril sem rad in dedek mi je to dovolil, dokler je bil pri meni. Pri ognju pa sem se zopet učil. Dedek mi je namreč tam razlagal, kako nevarno je, če imajo otroci žveplenice. „Nikoli ne smeš sam kuriti; glej, vedno se sliši o nesrečah, če so taki-le kakor si ti, tako predrzni, da si igrajo z ognjem!“ Take in jednake nauke mi je dajal dedek na paši. Predno sva pa šla proti domu, mi je ukazal, naj naredim sv. križ čez ogenj, da se pridejo angeljčki gret, ko odideva.

Če sem znal dobro računati in sem bil sič'er priden, sem dobil od dedka tudi kaj za zobe. No, saj vam tudi ahko povem, kaj. Štruco, to ste že uganili. Pa bilo je še nekaj dobrega pri beli štruci. Ali poznate sir, tisti dobri sir? Pravega, gorenjskega sira mi je dajal dedek. Imel je namreč tam nekje na Gorenjskem dobrega sina,

mojega blagega strica, ki je večkrat očetu pošiljal sira in drugih dobrih rečij. Pa take dobre malce sem si moral prislužiti s pridnim učenjem in ubogljivostjo.

Vendar ne mislite, da sem se v teh letih le učil, molil in delal. Tudi igrače sem imel. Dedek mi je naredil voziček, sani in velikonočni drdrač. Toda vse je bilo o svojem času. Molitev in učenje, delo in igranje se je vrstilo. „Vsaka reč o svojem času“, je rekel večkrat moj dobri dedek, Francek je moral pa ubogati.

26. Zvonček.

Allegretto.

P. Angelik Hribar.

1. Ob zo-ri zvonček po - je : Bim bom, bim, bom, bim,
 2. Ob os-mih v cerkev va - bi : Bim, bom, bim, bom, bim,
 3. Zvo - ni „Marijo zdra-vo“ : Bim, bom, bim, bom, bim,
 4. Pre-glas-no poje ča - si : Bim, bom, bim, bom, bim,
 5. Le kadar mrtvim klenka : Bim, bom, bim, bom, bim,

1. bom, Mo-li-tve molim svoje, Na de-lo hi - tel bom.
 2. bom, O-poldne pa ne za - bi, Va - bi - ti me na dom.
 3. bom, De-vic De-vi-ci sla - vo I jaz prepe - val bom.
 4. bom, Ve - se-lje se nam gla-si, Še jaz vesel naj bom.
 5. bom, Takrat je pesem grenka, Pa kli-če v večni dom.

M. Vilhar.

Klic spomladi.

Solnčece svitló,
Sijaj mi gorkó;
Hitro tajaj snežec beli,
Led odstrani mi debeli!
Solnčece ljubo,
Stori, stori to:
Da cvetlice bodo klile,
Pele zopet ptice mile.
Solnčece, tvoj žar
Vesni vzbujaj čar!

Veterček, topló
Pihaj in krepkó;
Kjer snega so še kopice
Stôpi, stôpi jih v vodice!
Veterček, sedaj
Rahlo mi pihljaj,
Zel in travco mi prikličí,
Da zeleni bodo griči.
Solnce, veterc, hoj!
Čujta vzdihljaj moj!

Milena.

Pesmi za šolsko mašo.

a) Mašne.

Moderato.

P. Angelik Hribar.

mf *p*

Po povzdíg. 1. Vsi po - nižno po - ča - sti-mo Na ol-

3. Zavžívanje. { 2. Je - zus. Jagnje. na Kal - var - ji Je u-

Konec. { 3. Je - zus. zdaj pri nas sta - nu-je. Je v po-

4. Je - zus, Tvo-ji hoč-mo bi - ti, Bla-go-

mf *p*

mf

1. tarju Je - zu - sa. V zakramentu zdaj mo - li - mo Pri - ču
 2. mrl za grešni - ke, Zdaj da - ru - je na ol - - tar - ji Se za
 3. do - bi kru - ha skrit, Svojo milost nam da - ru - je Dušam
 4. slo - vi nas se - daj, Daj nam srečno k Tebi pri - ti Z zemlje

mf *f*

1. joče - ga Bo - ga!
 2. grehe na - še vse.
 3. daje se za - vžit.
 4. v Tvoj pre - srečni raj.)

Hvaljen bodi, Je - zus lju - bi, Ki za

p *f*

nas si kri - žan bil In nam sve - ti raj do - bil.

f

Kolikor glav, toliko mislij.

Nekega leta je bila velika suša. Zato se skupijo kmetje po službi božji in zaprosijo župnika, da jim sprosi z molitvijo dežja od Boga. Župnik je pa poznal svoje ovce in jim reče, naj se najprej pomenijo, kateri dan bi radi dežja. Vaški župan reče: „Naj bo jutri, v ponedeljek.“ — Brž reče jeden pričujočih: „Jutri ne, ker sem najel težakov, da mi okopavajo turšico.“ — „Naj bode torej v torek“, reče župan. — Toda takoj je bil jeden nezadovoljnejš tu, češ: „Ali nisi videl, koliko žita imam na sušilnici, da se mi suši?“ — „Dobro, recimo toraj v sredo“, reče župan, da mu ugoti. Nato mu odgovori tretji: „Ne, v sredo je moj god, in kaj bi bilo, da ne pridejo povabljeni gostje?“ — „Prosimo za četrtek.“ — Četrti mu odgovori: „Kako v četrtek, ta dan ženim sina.“ — „No, pa v petek“, reče župan. — „Ne, v petek, pravijo, da je nesrečen dan“, odreže se nekdo. — „Bratje, torej prosimo za soboto“, reče župan. — „No, jaz nočem“, oglasi se šesti, „pogodil sem se z nekom, da mi pripelje na poskušnjo vole.“ — Tedaj reče župnik: „Dragi moji, dogovorite se do prihodnje nedelje, pak mi povejte. A kmetje se niso mogli zmeniti niti do te, niti do pretečene, pa tudi do danes še ne.

J. Kovec.

U g a n k a.

(Priobčil Ant. Medved.)

Najdi besedij petero,	Vtakni i v besedo tretjo,
Besedij s pomenom raznim!	Najdeš dražestno dišavo,
Vsaka nosi štiri črke,	S ktero se mrlič mazili.
Razven druge vsem jednake.	Vtakni o v besedo dalje,
Vtakni a v besedo prvo	Najdeš nepoznano bitje,
Najdeš žensko krstno ime,	Ki nektere v spanju muči.
Kakor v belih Kranjcih slóve.	Vtakni u v besedo zadnjo,
Vtakni e v besedo drugo,	Najdeš reko valovito,
Najdeš reč potrebno, važno	Polslovensko in polnemško.
Pri kupčiji in obrti.	

(Odgonetka in imena rešilcev v prib. listu.)